

[Indenrigsministeren.]

foreliggende Lovforslag. Det, Lovforslaget tilsigter, er at hævde den gamle Regel, at den, der vil have Indflydelse paa Kommunens Anliggender gennem Udøvelse af Valgretten, ogsaa maa opfylde sin Pligt overfor Kommunen, saaledes at han betaler den ham paalignede Skat, medmindre hans Forhold er af en saadan Beskaffenhed, at Kommunalbestyrelsen i Ly af Bestemmelsen i § 7 i den kommunale Valglov finder Anledning til at eftergive Skatten indenfor de Grænser, som er sat i nævnte Paragraf. Men, naar man har oplevet det, som vi saa i 1925, at man ligefrem organiserer Tilsidesættelse af Pligten til at betale Skat, ligger der — det faar de Herrer undskylde — deri den alvorligste Begrundelse for at ændre Loven paa en saadan Maade, at saadan Tilsidesættelse dog i det mindste holdes indenfor rimelige Grænser. Dette er Formaalet med Lovforslaget, og de Herrer ved, at det i denne Forbindelse er uden Betydning, hvad det har været for Aarsager, der har foranlediget, at Skatteeftergivelse har fundet Sted. Derfor har jeg heller ikke kunnet tjene det socialdemokratiske Parti i at udsætte Færdigbehandlingen af dette Lovforslag, indtil man ved Forespørgsel til samtlige Kommuner havde faaet Oplysninger frem, som var uden Interesse for Sagen og kun kunde have til Formaal at forhale den og borttage Muligheden for dens Gennemførelse i indeværende Rigsdagssamling.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) talte om, at Loven faar tilbagevirkende Kraft, og det kan man ikke paa nogen mulig Maade være bekendt at give den, thi saa omstøder den Aftaler, der maatte være truffet med Hensyn til Skattebetaling. Jeg siger ganske som det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller), at jeg er aldeles uvidende om saadanne Aftalers Tilstedeværelse. Jeg vil gøre det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds opmærksom paa, at hvis saadanne Aftaler træffes Aar tilbage for et længere Tidsrum frem i Tiden, er man ganske udenfor de Lovbestemmelser, som er fastsat med Hensyn til Skattebetaling, og det vil da sige, at man indkomstmæssig behandler Kommunens Økonomi paa samme lidet lovmedholdelige Maade, hvorpaa man efterhaanden er kommet ind paa at behandle Udgiftssiden af Kommunens Økonomi, f. Eks. i Forbindelse med Hjelpekasseforvaltningen og paa anden Maade. Det kan ikke nytte, at man, fordi saadan Anvendelse bliver taalt gennem Perioder, hvor særlige Vanskeligheder

er til Stede, søger at ophøje den til et helligt Dogme, som det slet ikke gaar an at røre ved. Saa sakrosankte er Fremgangsmaader som disse ikke, at de hindrer, at man kan tilvejebringe en fornuftig Ordning, der tager Sigte paa Fremtiden.

Naar det ærede Medlem hævder, at ved det foreliggende Lovforslag stilles Borgerne ikke ens i de forskellige Kommuner overfor Skattepligten som Valgretsbetingelse, skal jeg svare det ærede Medlem, at deri har han fuldkommen Ret; men dette Lovforslag deler i saa Henseende Skæbne med al den Lovgivning, vi har haft her i Landet, som kombinerer Skatteydelse med Adgang til at udøve kommunal Valgret. I den Henseende er altsaa dette Lovforslag hverken værre eller bedre end den kommunale Valglov af 1924 og tidligere kommunale Valglove, og man vil ikke paa dette Punkt kunne naa til Bestemmelser, som tilvejebringer større Lighed, medmindre man vil fratage Kommunerne Adgangen til selv at ordne deres Skatteindbetalingsterminer, saaledes som disse nu maatte passe Kommunen. Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds skulde være en saa syndelig varm Ven af, at man paa dette Punkt skridter til en Indskrænkning i den hidtidige kommunale Selvbestemmelsesret.

Det ærede Medlem har ganske Ret i, at der i Folketinget har været ført Forhandlinger om, hvorvidt en Enighed om Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag kunde tilvejebringes, og at der var Mulighed for, at en saadan Enighed kunde være naaet derved, at man ændrede de 7 Kvartalers Skattebetaling i de to Skatteaar, som kræves i Henhold til Lovforslaget, til 6 Kvartaler. Da denne Tanke blev fremført og senere udformet i Ændringsforslag i Folketingsudvalget, sagde jeg derom, at Paris er vel en Messe værd, ogsaa i denne Forbindelse, og det ene Kvartal bør man maaske ofre paa Enighedens Alter. Nu paastaar det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds, at mit Hjerte ved Behandlingen af Sagen i Folketinget var ved det socialdemokratiske Ændringsforslag. Desværre førte Socialdemokraterne jo ikke deres Ændringsforslag saa langt frem, at Hjerterne blev prøvet paa dette Punkt. Jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at mit Hjerte er ved Lovforslaget — det har jeg ogsaa udtalt i Folketinget —, men at jeg ogsaa havde Blik for Enighedens, for Samarbejdets Betydning i denne Sag som i enhver anden Sag og derfor var rede til at afveje Værdien af det, der kunde vindes gennem denne Enighed, overfor det Offer, som maatte bringes for at opnaa den.